

สำเนา

ที่ นร ๑๒๐๖/๑๖๔

สำนักงาน ก.พ.ร.

ถนนพิษณุโลก กทม. ๑๐๓๐๐

๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๒

เรื่อง การมอบอำนาจให้ผู้ว่าราชการจังหวัดตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐

เรียน เลขาธิการนายกรัฐมนตรี

- อ้างถึง ๑. หนังสือสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ที่ นร ๐๔๐๔/๒๖๒๐ ลงวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๒
๒. หนังสือสำนักงาน ก.พ.ร. ที่ นร ๑๒๐๖/๑๑๕ ลงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๒
๓. หนังสือสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ที่ นร ๐๔๐๔/๑๐๓๕๑ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๒

ตามหนังสือที่อ้างถึง ๑ สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีแจ้งว่า ประธานคณะกรรมการการปกครอง วุฒิสภา ได้มีหนังสือกราบเรียนนายกรัฐมนตรีขอให้พิจารณาให้หัวหน้าส่วนราชการดำเนินการมอบอำนาจการปฏิบัติราชการในเขตพื้นที่จังหวัดให้แก่ผู้ว่าราชการจังหวัดเพื่อแก้ไขปัญหาและอุปสรรคในการปฏิบัติราชการ สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีจึงส่งเรื่องดังกล่าวไปยังสำนักงาน ก.พ.ร. เพื่อพิจารณาดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องต่อไป และตามหนังสือที่อ้างถึง ๒ สำนักงาน ก.พ.ร. แจ้งว่าได้นำเรื่องนี้เสนอคณะอนุกรรมการพัฒนาระบบราชการเกี่ยวกับการตีความและวินิจฉัยปัญหากฎหมายในการบริหารราชการแผ่นดินพิจารณา ซึ่งคณะอนุกรรมการฯ พิจารณาแล้วเห็นว่า เรื่องดังกล่าวเป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อนประกอบกับสรุปผลการสัมมนาเชิงปฏิบัติการดังกล่าวมีรายละเอียดไม่เพียงพอที่จะหยิบยกประเด็นปัญหาและอุปสรรคดังกล่าวมาพิจารณาได้ จึงมอบหมายให้สำนักงาน ก.พ.ร. ศึกษารายละเอียดเพิ่มเติม และนำเสนอคณะอนุกรรมการฯ พิจารณาอีกครั้งหนึ่ง และหากคณะอนุกรรมการฯ พิจารณาได้ผลเป็นประการใดแล้วสำนักงาน ก.พ.ร. จะแจ้งผลการพิจารณาให้ทราบต่อไป และตามหนังสือที่อ้างถึง ๓ สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีได้มีหนังสือสอบถามความคืบหน้าเกี่ยวกับผลการพิจารณาเรื่องดังกล่าว ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ขอเรียนว่า สำนักงาน ก.พ.ร. ได้นำเรื่องดังกล่าวเสนอคณะอนุกรรมการพัฒนาระบบราชการเกี่ยวกับการตีความและวินิจฉัยปัญหากฎหมายในการบริหารราชการแผ่นดินพิจารณา ในการประชุมครั้งที่ ๑๐/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๒ ซึ่งคณะอนุกรรมการฯ พิจารณาแล้วมีความเห็นดังนี้

ประเด็นที่ ๑ ส่วนราชการส่วนกลางที่ไปปฏิบัติงานในส่วนภูมิภาคยังไม่มี การปรับปรุงการมอบอำนาจให้สอดคล้องกับพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐ และหลายหน่วยงานยังไม่ได้มอบอำนาจให้แก่ผู้ว่าราชการจังหวัดนั้นเห็นว่า โดยที่มาตรา ๓๐ แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐ บัญญัติว่า “การใดที่เกี่ยวกับการมอบอำนาจที่เคยดำเนินการตามหลักเกณฑ์ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๔๖ ก่อนวันที่พระราชกฤษฎีกานี้ใช้บังคับ ให้

ถือว่า...

ถือว่าเป็นการมอบอำนาจที่ชอบตามพระราชกฤษฎีกานี้” โดยมีเจตนารมณ์เพื่อให้การบริหารราชการแผ่นดินไม่เกิดปัญหาในการปฏิบัติราชการ และสามารถดำเนินการต่อไปได้ ฉะนั้น การมอบอำนาจที่ได้ดำเนินการก่อนพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐ ใช้บังคับ จึงชอบด้วยกฎหมายและยังคงดำเนินการได้อยู่ต่อไปโดยไม่ต้องดำเนินการแก้ไขคำสั่งมอบอำนาจแต่อย่างใด

สำหรับประเด็นส่วนราชการยังไม่ได้มอบอำนาจให้แก่ผู้ว่าราชการจังหวัดนั้น คณะอนุกรรมการพัฒนาระบบราชการเกี่ยวกับการตีความและวินิจฉัยปัญหากฎหมายในการบริหารราชการแผ่นดินพิจารณาแล้วเห็นว่า โดยที่มาตรา ๓๐ แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐ ได้กำหนดให้การมอบอำนาจที่ได้กระทำในขณะที่ยังมีสภานายกรัฐมนตรีว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๖ ใช้บังคับ ยังคงมีผลได้อยู่ต่อไป ประกอบกับในช่วงระยะเวลาใช้บังคับระเบียบฉบับดังกล่าว สำนักงาน ก.พ.ร. ได้มีการสำรวจผลการมอบอำนาจ รวมทั้งได้มีส่วนราชการต่างๆ ส่งคำสั่งมอบอำนาจมายังสำนักงาน ก.พ.ร. เพื่อทราบ ซึ่งจากการสำรวจและการเก็บข้อมูลแล้วพบว่าส่วนราชการต่างๆ โดยส่วนใหญ่ได้มอบอำนาจในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการบริหารราชการในส่วนภูมิภาคให้แก่ผู้ว่าราชการจังหวัดแล้ว ฉะนั้น เมื่อส่วนราชการต่างๆ ยังมีได้แจ้งยกเลิกคำสั่งมอบอำนาจในเรื่องต่างๆ คำสั่งมอบอำนาจนั้นก็ยังคงมีผลใช้บังคับได้อยู่ต่อไป ประกอบกับโดยที่มาตรา ๓๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๕๐ ได้กำหนดหลักการในการมอบอำนาจไว้ว่า ผู้ดำรงตำแหน่งต่างๆ ซึ่งมีอำนาจในการสั่งการหรือดำเนินการใดๆ ตามกฎหมาย กฎ คำสั่งหรือระเบียบปฏิบัติราชการในเรื่องใดสามารถมอบอำนาจต่อไปให้ผู้ดำรงตำแหน่งอื่นปฏิบัติราชการแทนได้ทั้งสิ้น เว้นแต่เป็นกรณีที่ถูกกฎหมาย กฎ คำสั่งหรือระเบียบปฏิบัติราชการกำหนดเรื่องการมอบอำนาจไว้เป็นอย่างอื่น หรือมีการห้ามเรื่องการมอบอำนาจไว้ ดังนั้น ในการพิจารณาประเด็นที่ว่ามีหลายหน่วยงานที่ยังไม่ได้มอบอำนาจให้แก่ผู้ว่าราชการจังหวัด จึงต้องดำเนินการตรวจสอบก่อนว่าเรื่องที่มีได้มอบอำนาจนั้นเป็นอำนาจในเรื่องใด ตามกฎหมายฉบับใด และอำนาจเรื่องนั้นเป็นเรื่องที่มีกฎหมายกำหนดเรื่องการมอบอำนาจไว้เป็นการอย่างอื่น หรือห้ามเรื่องการมอบอำนาจไว้หรือไม่ โดยการพิจารณาดังกล่าวจะต้องพิจารณาอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายเป็นรายฉบับว่ากฎหมายแต่ละฉบับได้กำหนดเรื่องการมอบอำนาจไว้เป็นอย่างอื่น หรือมีการห้ามเรื่องการมอบอำนาจไว้หรือไม่ ด้วย ซึ่งจากการตรวจสอบประเด็นปัญหา/อุปสรรคที่ได้จากการสัมมนาฯ โดยพิจารณาอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายเป็นรายฉบับแล้วเห็นว่า มีกฎหมายบางฉบับที่ไม่สามารถมอบอำนาจได้เพราะเป็นกฎหมายที่กำหนดตัวผู้มีอำนาจไว้โดยเฉพาะ กฎหมายบางฉบับได้กำหนดให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้มีอำนาจที่จะดำเนินการได้โดยตรง กฎหมายบางฉบับได้กำหนดเรื่องการมอบอำนาจไว้เป็นอย่างอื่น นอกจากนั้นประเด็นปัญหา/อุปสรรค ที่ได้จากการสัมมนาฯ บางเรื่องเป็นเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกับพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐

ประเด็นที่ ๒ การมอบอำนาจตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐ ในส่วนของระยะเวลาเริ่มต้นการบังคับใช้ตามพระราชกฤษฎีกาฉบับดังกล่าวยังไม่มีกำหนดระยะเวลาในการดำเนินการมอบอำนาจที่ชัดเจน ส่งผลให้การมอบอำนาจต่อไปยังหัวหน้าส่วนราชการระดับจังหวัดจนถึงปัจจุบันมีความล่าช้าเห็นได้ว่า โดยที่มาตรา ๒ แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐

บัญญัติว่า “พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป” ดังนั้น เมื่อพระราชกฤษฎีกาฉบับดังกล่าวประกาศในราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ระยะเวลาเริ่มต้นการบังคับใช้พระราชกฤษฎีกาฉบับดังกล่าวก็เริ่มตั้งแต่วันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ เป็นต้นไป ซึ่งชัดเจนแล้วว่าได้ดำเนินการมอบอำนาจตั้งแต่วันใช้บังคับเป็นต้นไป

ประเด็นที่ ๓ การมอบอำนาจตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐ ไม่มีการกำหนดแบบฟอร์มการมอบอำนาจที่ชัดเจนและเป็นไปในแนวทางเดียวกัน ทำให้มีความหลากหลายของแบบฟอร์มการมอบอำนาจนั้นเห็นว่า โดยที่มาตรา ๓๘ วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๕๐ บัญญัติว่า “การมอบอำนาจให้ทำเป็นหนังสือ” และในมาตรา ๘ แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐ กำหนดว่า “การมอบอำนาจให้ทำเป็นหนังสือ โดยระบุรายละเอียดเกี่ยวกับการมอบอำนาจให้ชัดเจนเพียงที่จะเข้าใจในเรื่องชื่อหรือตำแหน่งของผู้มอบอำนาจ ชื่อหรือตำแหน่งของผู้รับมอบอำนาจ และอำนาจที่มอบ รวมทั้งอาจกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขการใช้อำนาจด้วยก็ได้” ดังนั้น จากบทบัญญัติของกฎหมายทั้ง ๒ ฉบับ ข้างต้น จึงเห็นได้ว่าได้มีการกำหนดรายละเอียดในหนังสือมอบอำนาจไว้แล้ว ประกอบกับสำนักงาน ก.พ.ร. ได้มีหนังสือ ส่วนมาก ที่ นร ๑๒๐๕/๓๐๐๕-๓๑๕๐ ลงวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๕๖ แจงให้ส่วนราชการต่างๆ จัดทำบัญชีการมอบอำนาจเสนอผู้บังคับบัญชาตามแบบฟอร์มการมอบอำนาจที่สำนักงาน ก.พ.ร. กำหนด ซึ่งส่วนราชการต่างๆ ก็ได้ดำเนินการมอบอำนาจตามแบบฟอร์มที่สำนักงาน ก.พ.ร. แจงเวียนให้ทราบแล้ว และแบบฟอร์มดังกล่าวสามารถนำมาใช้กับการมอบอำนาจตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐ ด้วย

ประเด็นที่ ๔ ขาดการตรวจสอบ ติดตามผลการมอบอำนาจตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐ ดังนั้น สำนักงาน ก.พ.ร. ควรกำกับดูแลการตรวจสอบการมอบอำนาจของทุกส่วนราชการที่มอบอำนาจให้แก่ผู้ว่าราชการจังหวัดนั้นเห็นว่า โดยที่ปัจจุบันสำนักงาน ก.พ.ร. ได้กำหนดตัวชี้วัดภาคบังคับประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ ในตัวชี้วัดที่ ๑๔ ระดับความสำเร็จของการพัฒนาคุณภาพการบริหารจัดการภาครัฐ ซึ่งการติดตามประเมินผลการมอบอำนาจก็เป็นส่วนหนึ่งของตัวชี้วัดนี้ โดยได้กำหนดให้มีการมอบอำนาจไปสู่บุคลากรให้สอดคล้องตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๕๐ และพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐ และให้รายงานผลการดำเนินการและผลการติดตามการมอบอำนาจ ดังนั้น จึงเห็นได้ว่าสำนักงาน ก.พ.ร. ได้กำกับดูแลตรวจสอบการมอบอำนาจของทุกส่วนราชการที่มอบอำนาจให้แก่ผู้ว่าราชการจังหวัดแล้ว หากส่วนราชการใดหรือจังหวัดใดเห็นว่าการมอบอำนาจไม่สอดคล้องกับพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม และพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐ ส่วนราชการหรือจังหวัดนั้นก็สามารถร้องเรียนไปยังสำนักงาน ก.พ.ร. เพื่อจะได้ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป

ประเด็นที่ ๕ หน่วยงานบางหน่วย สังกัดส่วนกลางแต่ไปปฏิบัติราชการในพื้นที่จังหวัดโดยไม่ขึ้นตรงต่อผู้ว่าราชการจังหวัด ทำให้ขาดเอกภาพและความคล่องตัวในการบริหารงานและการแก้ไขปัญหา

เช่น สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กระทรวงพาณิชย์ กระทรวงการคลัง กระทรวงคมนาคม เป็นต้น นั้นเห็นว่า โดยที่ มาตรา ๒๒ แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐ ได้กำหนดให้ หัวหน้าส่วนราชการ ดำเนินการมอบอำนาจการปฏิบัติราชการในเขตพื้นที่จังหวัดให้แก่ผู้ว่าราชการจังหวัด แม้ราชการส่วนกลางที่ ปฏิบัติราชการในพื้นที่จังหวัดมิได้ขึ้นตรงต่อผู้ว่าราชการจังหวัดก็ตาม แต่การที่มาตรา ๒๒ แห่งพระราชกฤษฎีกา ว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐ ดังกล่าวกำหนดให้หัวหน้าส่วนราชการมอบอำนาจให้ผู้ว่าราชการจังหวัด โดยไม่สามารถมอบอำนาจให้แก่ข้าราชการในสังกัดได้โดยตรงได้แล้ว ผู้ว่าราชการจังหวัดจึงมีอำนาจในการ กำกับดูแลการปฏิบัติราชการของผู้รับมอบอำนาจตามมาตรา ๒๖ แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐ จึงทำให้เกิดความคล่องตัวในการปฏิบัติราชการ สำหรับกรณีของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ และกระทรวงศึกษาธิการนั้น โดยที่ทั้งสองส่วนราชการต่างก็มีกฎหมายว่าด้วยการบริหารราชการของแต่ละ ส่วนราชการไว้เป็นการเฉพาะแล้ว อาทิเช่น พระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ ฉะนั้น จึงเป็น กรณีที่ไม่อยู่ในบังคับของมาตรา ๓๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

ประเด็นที่ ๖ หน่วยงานที่ได้รับมอบอำนาจจากผู้ว่าราชการจังหวัด ไม่มีการรายงานผล ปัญหาอุปสรรคให้ผู้มอบอำนาจทราบ รวมทั้งผู้ว่าราชการจังหวัดไม่มีการรายงานให้ผู้มอบอำนาจทราบตาม พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๓ วรรคสอง นั้นเห็นว่า โดยที่มาตรา ๗ (๒) แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐ ได้กำหนดให้ผู้มอบอำนาจดำเนินการจัดให้มีระบบ การตรวจสอบและรายงานผลการใช้อำนาจของผู้รับมอบอำนาจ ดังนั้น จึงเป็นหน้าที่ของผู้มอบอำนาจที่ จะต้องดำเนินการตามมาตรา ๗ (๒) แห่งพระราชกฤษฎีกาดังกล่าว ในการจัดระบบการตรวจสอบและ กำหนดให้ผู้รับมอบอำนาจรายงานผลการใช้อำนาจต่อผู้มอบอำนาจตามระยะเวลาที่ผู้มอบอำนาจกำหนด สำหรับการที่มาตรา ๒๓ วรรคสอง แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐ บัญญัติว่า “ในกรณีที่ผู้ว่าราชการจังหวัดมอบอำนาจให้แก่ผู้ดำรงตำแหน่งอื่นตามวรรคหนึ่งให้ผู้ว่าราชการจังหวัดรายงาน ต่อผู้มอบอำนาจเพื่อทราบด้วย” เป็นการการรายงานผลการดำเนินการใช้อำนาจตามที่ได้รับมอบอำนาจมา ซึ่ง มิได้เป็นการรายงานผลปัญหาอุปสรรคให้ผู้มอบอำนาจทราบแต่อย่างใด แต่อย่างไรก็ดี หากมีข้อมูลว่า ผู้ว่าราชการจังหวัดใดไม่ได้รายงานตามมาตรา ๒๓ วรรคสอง ก็ขอให้แจ้งมายังสำนักงาน ก.พ.ร. เพื่อจะได้ ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป

ประเด็นที่ ๗ การมอบอำนาจให้จัดซื้อจัดจ้างของส่วนราชการส่วนกลางตามระเบียบสำนัก นายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ และฉบับแก้ไขเพิ่มเติม และระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วย การพัสดุด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. ๒๕๔๙ แต่ละกระทรวง ทบวง กรม มอบอำนาจให้ผู้ว่าราชการ จังหวัดในวงเงินที่ไม่เท่ากันหรือแบบมีเงื่อนไขที่แตกต่างกัน รวมทั้งยังไม่มีมอบอำนาจในเรื่องการจัดซื้อ จัดจ้างให้ผู้ว่าราชการจังหวัดดำเนินการตามแผนงาน/โครงการจังหวัด ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ นั้นเห็นว่า โดยที่มาตรา ๓๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ได้กำหนดว่า ถ้ากฎหมาย กฎ ระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่ง หรือมติคณะรัฐมนตรี มิได้กำหนดเรื่องการมอบอำนาจไว้เป็นอย่างอื่น หรือมิได้ห้ามเรื่องการมอบอำนาจไว้ ผู้ดำรงตำแหน่งตาม กฎหมาย...

กฎหมายดังกล่าวอาจมอบอำนาจให้ผู้ดำรงตำแหน่งอื่นในส่วนราชการเดียวกันหรือส่วนราชการอื่น หรือผู้ว่าราชการจังหวัดปฏิบัติราชการแทนได้ ฉะนั้น เมื่อข้อ ๙ วรรคหนึ่ง ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ซึ่งกำหนดว่า “...ผู้มีอำนาจดำเนินการตามระเบียบนี้จะมอบอำนาจเป็นหนังสือให้แก่ผู้ดำรงตำแหน่งใดก็ได้...” และข้อ ๕ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. ๒๕๕๙ กำหนดว่า “นอกจากที่กำหนดไว้แล้วในระเบียบนี้ ให้การพัสดุด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ดำเนินการตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ หรือระเบียบอื่นของหน่วยงานนั้น ๆ ควบคู่ไปด้วย.....” จึงถือว่าได้กำหนดเรื่องการมอบอำนาจไว้เป็นอย่างอื่นแล้ว ดังนั้น การมอบอำนาจในเรื่องการบริหารงบประมาณและการจัดซื้อจัดจ้างดังกล่าวจึงไม่อยู่ภายใต้บังคับของมาตรา ๓๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

ประเด็นที่ ๘ ส่วนราชการส่วนกลางมอบอำนาจให้การบริหารงานบุคคลไม่ชัดเจนและไม่เป็นมาตรฐานเดียวกัน และคณะกรรมการฯ พิจารณาแล้วเห็นว่า มีหน่วยงานราชการหลายหน่วยงานยังไม่ได้ดำเนินการในการมอบอำนาจตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐ นั้น เห็นว่า โดยที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้กำหนดเรื่องการบริหารงานบุคคลไว้หลายเรื่อง บางเรื่องก็กำหนดเรื่องการมอบอำนาจไว้เป็นอย่างอื่นซึ่งไม่อยู่ในบังคับของมาตรา ๓๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เช่น มาตรา ๙๐ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้กำหนดให้อำนาจหน้าที่ของผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจดำเนินการทางวินัยสามารถมอบหมายให้ผู้ใต้บังคับบัญชาระดับต่ำลงไปปฏิบัติแทนตามหลักเกณฑ์ที่ ก.พ. กำหนดก็ได้ ซึ่งอยู่ในอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน สำหรับเรื่องที่อยู่ในบังคับมาตรา ๓๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม นั้น หากผู้ว่าราชการจังหวัดทราบว่ามีหน่วยงานใดไม่ได้มอบอำนาจตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐ ก็แจ้งมายังสำนักงาน ก.พ.ร. เพื่อดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป

อนึ่ง โดยที่ในการมอบอำนาจตามมาตรา ๓๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๕๐ นั้น จะมีความเกี่ยวข้องกับกฎหมาย กฎ คำสั่งหรือระเบียบปฏิบัติราชการของหลายส่วนราชการ ฉะนั้น จึงควรที่สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีจะได้สอบถามไปยังส่วนราชการซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบกฎหมายแต่ละฉบับโดยตรงต่อไปด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายทศพร ศิริสัมพันธ์)

เลขาธิการ ก.พ.ร.

สำนักกฎหมายและระเบียบราชการ

โทร. ๐ ๒๓๕๖ ๙๙๙๐

โทรสาร ๐ ๒๒๘๑ ๘๒๓๐